עין משפם גר מצוה

םה א ב מיי׳ פי״א מהלי טומאת מת הלכה ה:

נה.

מסורת הש"ם

ל) עירובין ל: חגיגה כה.גיטין ח:, ז) [עירובין סג: וש"נו. ג) ומוספתא דאהלות יים כן, גא [מוספינו ז מיספינו ל פי״ח], ד) [לעיל נד.], ד) גירסת א״מ, ו) שייך לע"ב,

הגהות הב"ח

(**ה**) רש"י ד"ה הנכנס וכו" והא מתניתא רבי יוסי: אהל והייגו דקתני בסיפא: (ג) ד"ה אלא בטירות (2) מועטת סתם גזירות או בזמן שקבל וכו' ונחלט ימים הללו עולין: ימים הללו עולין: תוםפות ד"ה לימל לי משום גושל לא דכ"ע משום גושא ורני יוסי בר' יהודה מטהר דסבר דכיון כנ"ל ותיבות נמחק: בושל משום תמום הושת החיג ואי וכו' דמטהר סבר אף כי נמי וכו' הנכנס לארץ העמים אפי׳ כצ״ל והד״א עם ד״ה דבעי וכו׳ באהל זרוק אבל להבי שיבויי בארן העמים לא וכו' היתה מונחת טהורה כל"ל ותיבת בו נמחק: (ו) בא"ד רבי יוסי בר"י היא אבל:

הנהות מהר"ב רנשבורג

אן רש"י ד"ה הנכנס וכו׳ דהיינו תורן וקרוי מש"ט כל"ל: ב] ד"ה והתניא דמסייעא ליה. מיבת ליה נמחק: ג] תוד"ה ה"ג וכו" הספינה. תיבת משוט וה' דהספינה נמחק ונ"ב שום כנ"ל. א"מ ויעו״ם בפירושו: ד] ד״ה ויתו ש בפינוטו. זין זי זי והתניא כו' שינוייא בתרא ליכנס תא"מ ונ"ב להני שינויים כל"ל. ה"מ: ה] ד"ה ומתחיל וכו׳ למקום שהפסיק בתחילת ג' תיבות אלו למקום ג מיכות מתו למחק שהפסיק בחחילת נמחק ונ"ב מה שהפסיד לרעתו. א"מ: ו] ד"ה אילימא וכו׳ אין עולין. כאן הס"ד אח"כ מה"ד הוא מותיב לה וכו": ז] בא"ד והיינו גזירות מועטת דרב חסדה וכו' כבתחילת. תיבת כבתחילת נמחק

הגהות התוספות ז. לייל וכיון. 2. לייל וכ"פ
ה"ח. 3. לייל שם, ור"ל
דהספינה נקראת ע"ש
האיסקריא. 4. לייל דמשום. ב. נדל"ל מחוץ לקרון לספינה. 6. ל"ל סבר דגזרו. 7. ל"ל כמאי. 8. מיבת בו נמחק. 9. ל"ל ממקום. 10. ל"ל כשגילח. 11. ל"ל וסיפר. 12. ל"ל דרב. 13. ל"ל בתחילת. 14. ל"ל

מוסף רש"י

כגון דנזר חמישים ויתיב.

.15. ל"ל ספירו.

. הנכנס לארץ העמים. ארץ העמים מטמאה באהל, תרכבת נשים. עשויה כקופסא ערוביו ל:) **ונושלים לותה** נחוב (גיטין ח:) ומגדל, משטי"ל (ערובין ל:).

מאי לאו דרבי סבר משום אוירא. גזרו עליה ואילו הכא כיון דנכנס אבאויר מלמעלה כשהן פתוחין או דרך פתחים הוי טמא שהרי נכנס לאויר ארץ העמים: ור' יוסי בר' יהודה סבר משום גושא. ולא משום אוירא וכיון דקרקעית שידה חיבה ומגדל מפסיק בינו לבין

הגושא הוי טהור: לא דכולי עלמא בומשום גושת. אבל הכא בהא קמיפלגי דרבי דמטמא קסבר אהל זרוק לאו שמיה אהל ולא הוי הפסק וכמאן דמהלך ממש על גבי קרקע דמי ור יוסי בר' יהודה סבר דשמיה אהל: והתניא ר' יוסי בר' יהודה אמר מיבה מלאה כלים וזרקה על גבי המת שבחהל טמחה. וכל הכלים שבתוכה. אלמא קסבר דאהל זרוק לאו שמיה אהל ולא הוי מפסיק כלל: ואם היתה מונחת טהורה. דכיוו דמונחת הויא לה כאהל קבוע ומצלת בפני הטומחה ולח הוי כחהל זרוק: אֹלא דכולי עלמא משום אוירא. והיינו טעמא דמטהר ר' יוסי בר' יהודה משום דקסבר כי נכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל מילתא דלא שכיחא הוא ומילתא דלא שכיחא לא גזרו ביה רבנו: והתניא. דמסייעא ליה: הנרנם רו' בקרון ובספינה ובאיסקריא. כלומר בספינה גדולה שיש בה איסקריא וקרי לה הכי על שם איסקריא שבה דהיינו תורן וקרוי א] דומש"ט בלע"ז. משום דמילתה דשכיחא גזרו בה רבנן והא (א) מתני׳ ר׳ יוסי בר׳ יהודה היא: ואיבעים אימא. דכ"ע משום גושא ולכ"ע נמי אהל זרוק שמיה אהל והאי דקא

מטמא פו הכא משום דקסבר גזירה שמא יוליא ראשו ורובו חוץ משידה תיבה ומגדל ור' יוסי לא גזר: חוהסניא. דמסייעא בן ליה דר' יוסי אינו מטמא עד שיוליא ראשו ורובו. שוהא דתני ר' יוסי בר"י לעיל זרק תיצה מלאה כלים על פני המת טמאה לאו משום דקסבר אהל זרוק לאו שמיה אהל אלא כיון דזורקה קא שמפיק לה מתורת אהל ומשוי לה תורת כלי ולעולם קסבר אהל זרוק שמיה אהל (כ) דקתני בסיפא ואם היתה מונחת טהורה אע"ג דאורחיה דמטלטל לה: אמר רב חסדה לה שנו. דימי חלוטו אין עולין לו מן המנין: אלה בנוירות מועטת. ש שובומן שקבל עליו נוירות שלשים יום [וולטרע] כשעשה מהן עשרה ימים ונחלט שאין הללו ימים עולין לו מן המנין שאם אתה אומר עולין לו לא ישתיירו לו כדי גידול שיער לאחר תגלחיות של לרעת: אבל בנזירות מרובה. שקיבל עליו מאה יום ונלטרע בתוך ימי מירותו עד שלא עברו ל' יום ונתגלח בשתי תגלחיות של לרעת הואיל ועדיין שנשתיירו שם ל' יום כדי גידול שיער אף ימי חלוטו עולין לו מן המנין ואינו לריך לשמור אלא ל' יום כדי גידול שיער טהרה למירות לחחר תגלחיות של לרעתו: מחיב רב שרביא. מי מלית דייקת למתני׳ דבנזירות מועטת קאי והא קתני מתחיל ומונה מיד ואינו סותר את הקודמין ובאיזו נזירות קאי אילימא בנזירות מועטת של שלשים יום ומי מלית אמרת דאינו סותר את הקודמין: והא בעי גידול שיער. לאחר םתגלחתו מן הלרעת וליכא דאין גידול שיער פחות משלשים יום:

דנקל הוא להוציא בקרון ובספינה וההוא דמייתי בפ' בכל מערבין (עירובין ל:) ובמס' חגיגה (דף כה.) מההיא ברייתא דהנכנס לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל דפליגי ר' יוסי בר"י ורבי באהל זרוק אי שמיה אהל אי לא היינו במאיד דבעי למימר בשינויא קמא דפליגי באהל זרוק אבל ד] שינוייה [בתרא] ליכנס בארץ העמים לא פליגי באהל זרוק אבל לגבי מת הוא דפליגי בה כדתניא ואם היתה מונחת בו[®] טהורה דאהל זרוק שמיה אהל וההיא ר' יוסי בר"י (10 אבל רבי מטמא דאהל זרוק לא שמיה אהל: **רבור חיר** ובוגה ביד. כשנטהר מונה ה! [למקום][®] שהפסיק בתחילת לרעתו דיתי לרעתו לא עלו לו מן התנין: אכר דב חסדא לא שבו. דיתי ספרו ויתי גתרו אין עולים לו לתנין נזירותו אלא בנזירות מועטת של ל' יום ונצטרע בנתיים ולאחר שנתרפא וגילח לסוף ימי גמרו וכשגילח¹⁰ שנית אחר ימי ספרו אז ודאי אינו יכול לגלח לסוף ל' מתחילת ימי נזירותו ויהיו ימי לרעתו ממנין שהרי אין גידול שיער פחות מל' יום ולריך למנות ל' יום לנזירותו משנתפא ומספרים: אבל בנזירות מרובה. שנדר כל כך ימים שאחר ימי לרעמו איכא ל' יום אחר שגילח מגלחת שנית ללרעתו משנתרפא ומספרים: אבל בנזירות מרובה. שנדר כל כך ימים שאחר ימי לרעתו איכא ל' יום אחר שגילח מגלחת שנית ללרעתו דשפיר איכא כדי גידול שער מסלק נמי סלקי ליה: באריב רב שרביא מתחיל ומונה מיד ואינו מבשל הקודמים. אומר ר"י דהיינו מתני' בודאי (אף) © [אר] כי החליף הלשון: אילימא בנזירות מועמת הא בעי גידול שיער. ומאי קאמר אינו מבעל הקודמים והלא

לימא כתנאי שהנכנם לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל ארבי משמא ורבי יוםי ברבי יהודה מטהר מאי לאו רבי סבר משום אוירא ור' יוםי בר' יהודה סבר משום גושא לא דכולי עלמא משום גושא מר סבר אהל זרוק שמיה אהל ומר סבר ילא שמיה אהל והתניא רבי יוםי ברבי יהודה אומר תיבה שהיא מלאה כלים וזרקה על פני המת באהל ממאה ואם היתה מונחת מהורה אלא דכולי עלמא משום אוירא ומר סבר כיון ידלא שכיחא לא גזרו ביה רבנן ומר סבר אע"ג דלא שכיחא גזרו ביה רבנן והתניא יהנכנם לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל מהור בקרון ובספינה ובאיסקריא ממא ואיבעית אימא הכא שמא יוציא ראשו ורובו לשם פליגי והתניא ר' יוםי בר' יהודה אומר הנכנם לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל מהור עד שיוציא לשם ראשו או רובו: ומתחיל ומונה: אמר רב חסדא ל"ש אלא בנזירות מועמת אבל בנזירות מרובה מיסלק נמי סלקין ליה מתיב רב שרביא ימתחיל ומונה מיד ואין מבטל בהן את הקודמין במאי אילימא בנזירות מועטת קבעי גידול שיער

באוירא וגושא לא קשיא ליה מידי מהך ברייתא דאיכא לאוקמא לפלוגתייהו בשידה תיבה המונחת ואפ"ה א"ר מטמא משום אוירא אבל השתא דפליגי באהל זרוק לא מתוקמא פלוגתייהו במונחת דא"כ רבי לא הוה מטמא דאהל מעליא הוא ומשני דכ"ע משום אוירא ואהל זרוק לא שמיה אהל לר׳ יוסי בר׳ יהודה ואפ״ה משום דלא שכיחא ליכנס בשידה תיבה ומגדל לא גזרו לר' יוסי והתניא בניחותא וכו' פירוש אחר לא דכ"ע משום גושא מר סבר אהל זרוק שנכנס בשידה שבהמה או אדם מוליכים אותו שמיה אהל לחוץ ולהפסיק ול"ל דעדיף מטלית

מונחת. שעומדת במהות אחד מהורה

כיוו דאינה זוה ממהומה השתא הוי

אהל קבוע אלמא דאהל זרוק לא שמיה

אהל לר' יוסי בר"י אבל אם פליגי

פי' הרא"ש לא דכ"ע משום גושא ורבי דמטמא סבר דאוהל ורוק. פי׳ המטלטל ע״

המנפנפת דתנן במס' אהלות (פ"ח מ״ה) דאין חוללין בפני הטומאה ואין מביאין והיינו טעמא דהכא עדיף משום דרגלי האדם או הבהמה הנושאים השידה והתיבה נוגעים בארץ אבל הטלית מנפנפת באויר ומר סבר אהל זרוק לא שמיה אהל והיינו דאמר

והתניא בניחותא וכן בפירוש ר"ח": ר' יוסי בר' יהודה אומר תיבה שהיא מלאה כלים וזרקה על פני המת טמאה. דדמיא לטלית המנפנפת דאולה כולה באוירא: ואם היתה מונחת. על גבי בהמה או אדם הנושאין אותה טהורה דאהל זרוק כה"ג דרגלי

הנושאים נוגעים בארץ שמיה אהל לחוץ בפני הטומאה: ה"ג לאר בעית אימא דכ"ע משום אוירא גזרו וטעמא דר" בר' יהודה דמטהר (ה) אף כי נמי גזרו על אוירא היינו בעומד על הגשר של ארץ העמים או נכנס בקרון ובספינה דשכיחי להלך אבל בשידה תיבה ומגדל לא שכיח לא גזרו ורבי סבר אע"ג דלא שכיח גזרו: והתניא. בניחותא הנכנס בארץ העמים בשידה תיבה

ליבוא בתנאי. אי משום אוירא אי משום גושאים: ור׳ יוסי בר׳

זרוק שמיה אהל טהור: והתגרא. בת"כ זרק תיבה מלאה כלים

על פני המת טמאה דהוי אהל זרוק ולא שמיה אהל: ואם היתה

יהודה מטהר. דסבר משום גושא דכיון! שהוא בשידה ואהל

ומגדל טהור בקרון ובספינה ובאסקריא גוט"א בלע"ז ג¹ משוט² הספינה וכדאמר בעלמא (מענים דף כא.) אילפא חלא נפשיה באסקריא דמכותא אלמא אף לר' יוסי בר"י דמטהר בשידה חיבה ומגדל מודה בקרון ובספינה דטמא משום א אוירא גזרו: ואב״א הכא שמא יוליא ראשו ורובו לשם ולכ"ע משום גושה גזרו ושידה תיבה ומגדל דמטהר ר' יוסי בר"י משום דסבר אהל זרוק שמיה אהל ולא גזר שמא יוליא ראשו ורובו לחוץ דאין פתח שידה תיבה ומגדל נוחה ליכנס ולהוליא ואין נקל כל כך להוליא ראשו אבל בקרון ובספינה מטמא משום דגזר שמא יוליא ראשו ורובו לחוץ בקרון ובספינה זיאהל על הגושא כי נקל להוליא ראשו ורובו מספינה וקרון ורבי דמטמא אפי׳ בשידה חיבה ומגדל גזרי לפי׳ בהגך דלמה יוליה רחשו ורובו לחוץ: **ורתניא** בניחותא הנכנם לארץ העמים בשידה תיבה ומגדל שהור עד שיוציא ראשו ורובו. מכלל דבקרון ובספינה טמא אע"פ שלא הוליא ראשו ורובו

דאיכא מאן דמטמא בקרון דלא שכיחא הוא: ואבע״א הא דמפליג האי תנא בין שידה תיבה ומגדל לקרון וספינה לאו כדקאמרת דכ"ע משום אוירא והא דמטהר בשידה ומגדל משו׳ דמילתא דלא שכיחא לא גזרו רבנן. אלא כ"ע משום גושא בשידה תיבה [ומגדל] משום דאוהל זרוק שמיה משום האחת הדק שמיה אהל כדתרצי׳ לפלוגתייהו לעיל וקרון או ספינה דמטמא משום דגזר שמא יוציא ראשו ורובו לחוץ ויאהיל על הגוש אבל בשידה תיבה ומגדל איז נקל כ״כ לפתוח הדלת . להוציא ראשו. והתניא בניחותא הנכנס וכו' טהור על כרחיה יסחור קודמין: 0 אלא לאו בטירות מרובה וקתני מתחיל ומונה מיד. דשמעינן מתחיל ומונה לאחר ימי ספרו אלמא ימי ספרו אין עולין: יו הוא מוחיב לה והוא מפרק לה בנזירות בת חמשים יום איירי מתני׳ והיינו נזירות מועטת כרביי חסדא וה״ק לא שנו אלא נזירות לשם אלמא הא דמטמא בקרוז או בספינה משום מועטת כלומר (אי) שאין לו לעשות רק ימי נזירות מועטת זן כבתחילת 13 ימי לרעתו כגון דיתיב 14 עשרים בנזירות ואיחיליד ביה לרעת

שנזר ל' יום ונצטרע משום כל כשיתרפא מצרעתו צריך לגלח לצרעתו ואחר אותה תגלחת צריך לנהוג נזירות עד שיהא שערו ראוי לתגלחת דאין גידול שער פחות מל׳ יום אבל בנזיר מרובה שאחר ימי צרעתו נשארו עדיין ל׳ יום מנוזיר דאיכא גידול שער מיסלק נמי סלקי ליה: מתיב רב שרביא מתחיל ומונה מיד ואינו מבטל את הקודמים היינו מתני׳ אלא שהביאה בהפך ואי בנזירות מועטת של ל׳ יום היכי קאמר דאינו סותר את הקודמים הא בעי גידול

דמגלח בצרעתו והדר יתיב שלשים ימים דנזיר: דהא אית ליה גידול שיער. כלומר ובכה"ג דין הוא שלא יעלו ימי צרעתו כל עיקר ודין הוא שלא

יבטל הקודמין שאם ימי גמרו וימי חלוטובי יעלו לנזירות שבעה ימים או ארבע (או) עשר ימים כפי מה שיעלו לריך הוא להוסיף על

הנדר כדי שיהה שם גידול שיער ובכי האי גוונה איירי מתניתין ונזירות בת חמשים לאו דווקא דהוא הדין לנזירות בת ארבעים

נוסחת הריב"ן , א] אויר: ב] סברי: ג] הנ טמאה: ד] משט בלע"ו ומשום: הז מטמא רבי הכא: ון (והתנים וכו' וכובו) ליחם בכ"י: ז] והא דתני לעיל: חז מסלה לה כו' ומשוי לה מן משפק כה כו דמשף כה כלי דלעיל קסבר כו' וכדקתני סיפא ואם: ט] מועטת שקבל עליו כו׳ ל׳ יום דמשמע כשעשה כו' שאין ימים הללו עולין כו' אתה אומר שיהו עולין: י] משתיירים שם כו': גידול שיער למירות טהרה לאחר: כ] ימי תגלחתו:

לעזי רש"י

אדם או בהמה הנושאים

אותו לאו שמיה אהל לחוץ

. בפני הטומאה ומר סבר

שמיה אהל ועדיף מטלית

ע"פ המים דתנן במסכת

אהלות שאין חוצצין בפני הטומאה ולא מביאין דמשום דרגלי האדם או

הבהמה הנושאים אותם

והתניא בניחותא. ר"י בר

יהודה או' תיבה שהיא

מלאה כלים וזרקה על

פני המת טמאה דכיון דזרקה באוהל הוי כטלית

ואם היתה מונחת טהורה פי׳ מונחת ע"ג בהמה

שי מונחת ע"ג בהמה או אדם הנושאים אותה דאוהל זרוק שמיה אהל:

ה"ג ואיבעי' אימא דכ"ע

סבר דבעומד על הגשר

טבו ובעומו על הגשה או הנכנס לה בקרון או בספינה הוא דגזרו על

אוירא אבל בשידה תיבה

ומגדל לא גזור: והתניא

בניחותא ומייתי סייעתא

ורובו: אמר רב חסדא לא

שנו הא דימי גמרו וימי